

Еделвајцз

# Живиятз Пламзкз

Поѐми и стихотворения



Еделвајцз - дин Едм. Мели

София 1935

\* \* \*

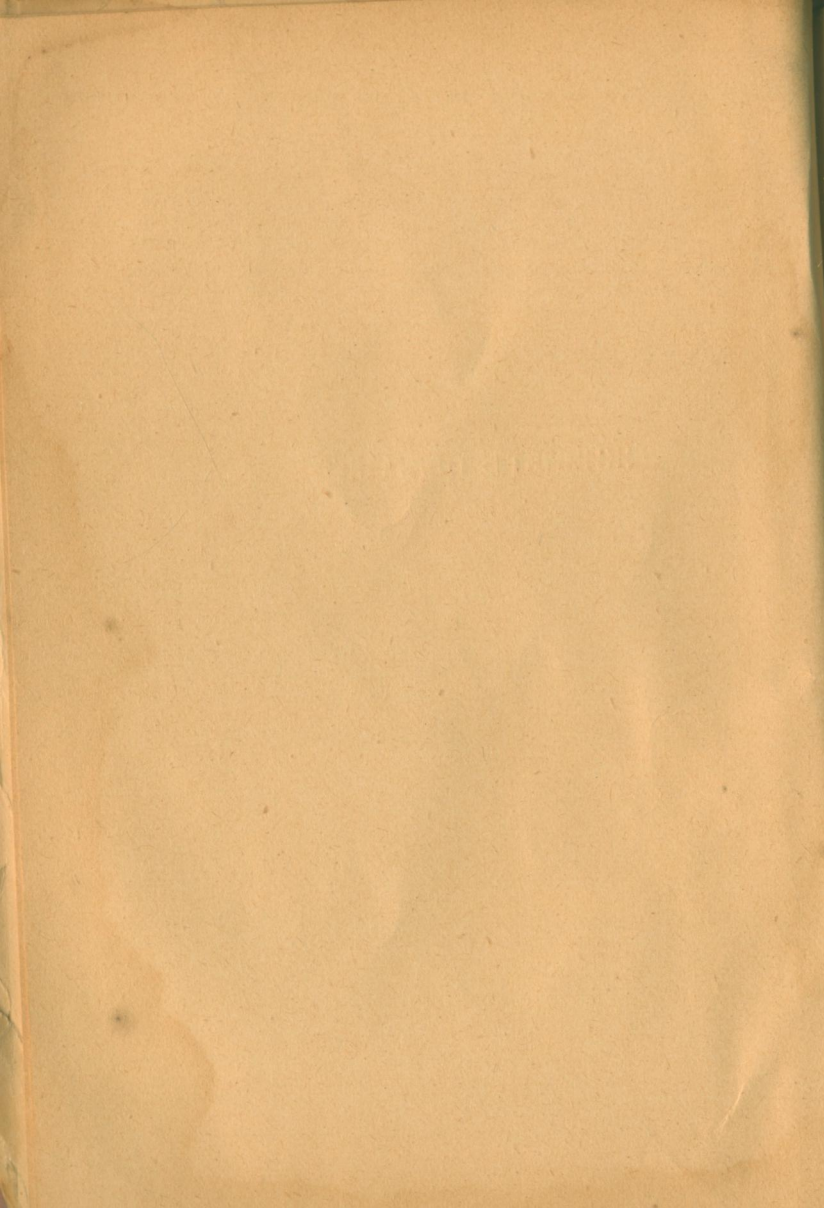
ВЪ ПЖТЯ си преходенъ  
човѣкъ е на земята  
заробенъ и свободенъ.  
Заробенъ е отвѣнка,  
свободенъ въвъ душата.

\* \* \*

Печатница „За друга“, София, Врабча 1. Телеф. 61-00

ЖИВИЯТЪ ПЛАМЪКЪ





## ЖИВИЯТЪ ПЛАМЪКЪ.

1. ВЪРВИМЪ по стръмната пжтека и търсимъ тия, които ни обичатъ.

Дойде ли денътъ когато единъ отъ насъ ще протегне ръка къмъ слънцето, когато ще чуе тихия шепотъ на своята душа, за да призове *Тебе-Единния* за баща.

Да Те призове, разпозналъ въ здрачината свѣтлия образъ на своя учителъ, подирилъ въ себе си храна за своята душа и озаренъ вече отъ Твоята свѣтлина.

Радостъта на тогава ще бжде като радостъта на уморения пжтникъ, залутанъ въ нощъта и въ заритѣ посрѣщналъ изгрѣващото слънце.

На съвършения зеницитѣ сж будни, и той вижда и презъ тъмнината образа на слънцето—неговия идеалъ.

\* \* \*

2. ИЗКАЧИ се на върха и отправи погледъ надалечъ въ синьото небе. Отъ висинитѣ ще почерпишъ свежестъ и сила.

И погледни отгоре къмъ този малъкъ свѣтъ на скрититѣ въздишки.

Силата е въ свѣтлината на слънцето, защото като свѣти, то събужда и твори. Посаденитѣ зрънца, огрѣяни отъ слънцето поникватъ, радватъ се на величието на божия день.

Силата е въ живота, който обгрѣща всичкитѣ души. Той има и крила — свѣтлитѣ мечти. Въ единъ мигъ може да се прелети земята и да се върнешъ съ нови сили, съ нова радостъ.

И знай, че утре нѣма да бжде като днесъ.

\* \* \*

\* \* \*

3. ПОТЪРСИ въ себе си високия планински връхъ, където душата разговаря съ Бога.

Вслушай се въ великата тишина, въ симфонията на далечнитѣ върхове, на синьото небе, и постепенно мъглата ще отмине, и ти ще видишъ пакъ великата картина.

Твоята скръбъ ще се потопа въ шума на синьото планинско езеро, ще изчезне въ неговата чистота.

Тя ще отпътува надалечъ съ малкото облаче, което плува по синьото небе.

И ще почувствувашъ нѣкаква усмивка, тиха, невъзмутима.

Животътъ вѣчно пътува и учи, тихъ и невъзмутимъ възлиза къмъ върха.

\* \* \*

4. КОГАТО за първи пѣтъ Те видятъ, хората съзнаватъ колко сж слаби, щомъ се отдалечатъ отъ Тебе.

Ти стоишъ тихъ и невъзмутимъ въ величието на Своята любовъ непоколебима.

Дочаквашъ великото начало, когато избранникътъ ще ти поднесе съ чистота чашата на своята душа, и Ти ще налѣбешъ споредъ жаждата на всѣки, който е протегналъ съ свещенъ трепетъ ръжката си къмъ Тебе.

\* \* \*

\* \* \*

5. ПО ЕЗЕРОТО на живота пжтува човѣкътъ съ своята малка ладийка на божествено смирение.

Той е загледанъ къмъ бѣлия върхъ, приспиванъ ту отъ вълнитѣ въ бурно време, ту отъ тишината на синитѣ му води, когато се оглежда въ тѣхъ небето.

Пжтува човѣкътъ вѣренъ на себе си, защото е видѣлъ вече бѣлия върхъ и чулъ победната пѣсенъ на слънчевия блѣсъкъ.

\* \* \*

6. ВЕЛИЧИЕТО е безмълвно. Слънцето, което грѣе, свѣтлината, отъ която всичко възраства, която ни подхранва за да възлезнемъ къмъ високия върхъ, раздава и милва, безъ да вдига шумъ.

Всѣки мигъ изгрѣватъ хиляди слънца, хиляди звезди, хиляди милувки се отправятъ къмъ земята — земята, върху която ти въздишашъ.

Събуди се. Разтвори сърцето си за радостта, която сега иде, възприеми свѣтлината, която небето ти изпраща, за да те изведе изъ крепостта, въ която си затворенъ.

\* \* \*





7. РЖЦЕТЪ ни сж още изморени отъ греблата въ бурното море, но трѣбва ли да заглъхне въ очитѣ ти пламъчето на силната вѣра?

Подъ палящитѣ лъчи на новия день ние сега се раждаме изново.

Въ заритѣ на живота нашитѣ страдания ще добиятъ багритѣ на узрѣлия плодъ и ще поематъ дъха на цѣфналитѣ рози.

Въ нашитѣ очи засиява божествено смирение, и на устата ни се заражда свещената усмивка която душата иска да даде.



8. СЪЗЕРЦАВАЛЪ съмъ твоя образъ потъналъ въ прелестята на слънчевия день: по зеленитѣ поляни, обкичени съ цвѣтя, по синьото небе, въ шума на планинския потокъ, въ шумоленето на листата, въ тишината на настъпващата нощъ.

Съзерцавалъ съмъ те съ копнежъ къмъ трептящитѣ звезди и съ сияеща усмивка къмъ изгрѣващото слънце.

На открито подъ ведрото небе, въ прелестята на дивната тишина, при синия синчець, при пѣсенята на шурцитѣ, при шумоленето на планинското изворче мечталъ съмъ и съмъ си съчинявалъ приказки за тебе.

До тебе долетѣла ли е поне една отъ тѣхъ?

Тия мълчаливи пѣсни изникватъ понѣкога въ свѣтлитѣ мечти, и азъ изпитвамъ радостята, която само душата може да изпита.



\* \* \*

9. ВЪ ДУШИТЪ си имаме чудни приказки за гори, планини и слънце.

— „Бждете безстрашни въ буритъ на живота. Тъ сж като буритъ въ морето и въ планината. Следъ тѣхъ иде слънце, тишина.

Любовта въ душитъ, *великата любовъ*, ще разтопи малкитъ незгоди.

Нашата далечна родина е небето, а хората сж наши братя.

Спомнете си необятната тишина и слънце, шума на малкото поточе, стремежа на бора, езика на планинскитъ простори.

Въ вашитъ души е вечниятъ изворъ на Живата Природа и священното слово на нейния Творецъ.“

\* \* \*

\* \* \*

10. ТИ ИДЕШЪ, нежностъ, като майка  
и слагашъ своята ржка.  
Ти бѣла, плаха като чайка,  
на слънцето си пѣсенъта.

Тамъ негде горе въ синината,  
където слънцето изгрѣва,  
тамъ има радостъ за душата  
и тя разцѣфва и узрѣва.

Тамъ горе, горе въ висинитѣ  
на твоя пжтъ е тамъ цельта.  
И тамъ е пжтя на душитѣ,  
отъ гдето идатъ тукъ — въ свѣта.

\* \* \*

11. КОЙ ли облацитѣ движи,  
краски дава на цвѣтята?  
Кой за птичкитѣ се грижи  
и помага на децата?

Кой горитѣ украсява  
тиха пѣсенъ да шептятъ,  
семенцата оросява  
къмъ небето да растатъ?

Кой ни праща свѣтлината,  
сладкъ хлѣбецъ ни дарява?  
Презъ очитѣ на децата  
и на майкитѣ — сърцата,  
Кой ни съ благостъ насърдчава?

\* \* \*

\* \* \*

12. ДРЪЖТЕ здраво вий греблата,  
 малко до брѣга остана,  
 на кормилото ржката  
 да не трепва въ океана.

Ний плувци сме въ океана  
 надъ рева на дълбинитѣ,  
 малко до брѣга остана,  
 все засилватъ се вълнитѣ.

Страхъ вѣковенъ разтопете  
 съ топлината на сърцата.  
 На брѣга когато спрете,  
 на морето вий децата,  
 пакъ звездичка ще съзрете,  
 що примамва ви душата.

\* \* \*

13. НАЩА повесть е вълшебна,  
 съсъ безсмъртни сме чела.  
 Чиста кръвъ ни е потрѣбна,  
 чиста мисълъ и дѣла.

За да можемъ да приемемъ  
 даръ безсмъртенъ за душата,  
 за да можемъ да поемемъ  
 пжтя труденъ въ стрѣмнината.

Духъ, водача да познае,  
 който носи свѣтлината,  
 който пжтя труденъ знае  
 къмъ върха на планината.

\* \* \*



\* \* \*

14. НИЙ сме съ Тебъ, преждвай въ наши  
нашъ баща на вѣковетъ,  
Твоята ржка да пази  
всѣка мравка, всѣко цвѣте.

Богъ Всемждъръ, Всемогжши.  
любовъта ти е обилна,  
Богъ Всеблагъ и Вездесжши  
въ Тебъ е вѣрата ни силна.

Дай ни свѣтлина и радость,  
крепъкъ мощенъ духъ и сила.  
Твоята любовъ и благость —  
тѣ сж нашата закрила.

\* \* \*

15. ДА ЖИВѢЕМЪ съ вѣра въ Онзи кой ни прати  
звездитѣ запали, гдето не угасватъ.  
Ний души сме, на Бога познати,  
семенца сме крѣхки, които израстватъ.

Горчивитѣ сълзи — корена поливатъ,  
бури — клони, стебло укрепяватъ.  
На ржце ни галено приспиватъ  
и надъ наша люлка съ любовъ уповаватъ.

Свѣтлинки — душитѣ. никога не гаснатъ,  
на красота вечна търсятъ плодоветѣ.  
Тѣ като деца сж — до като порастнатъ  
на другитѣ братя лежатъ на ржцетѣ.

\* \* \*

\* \* \*

16. ДА ДОЙДАТЪ страждущи при Менъ,  
на Менъ сърце си да разкриятъ,  
че Азъ съмъ извора свещенъ  
и каня жаднитъ да пиятъ.

И нѣма никога да спирамъ.  
Въ любовь живота ми тече,  
любовъ къмъ всички ме влече  
и всѣка болка азъ разбирамъ.

И мъдроста ми пѣтъ пробива  
презъ земенъ пластъ и канари,  
а Истината въ менъ цари,  
и бистритъ води излива.

\* \* \*

17. ДУША, която утешава  
и болката на всѣки знай,  
рѣка, която всичко дава  
и никога не казва дай.

Пресипва жаднитъ да пиятъ.  
надежда въ себе си открили,  
лице на ново да омиятъ,  
които вчера сж грѣшили.

И малкитъ деца приспива  
и бди надъ тѣхъ да порастатъ.  
И цель предъ силнитъ открива  
съ любовь и мисль да творятъ.

\* \* \*

18. ТИ ВЪ други миръ царишъ  
 въ любовъ чистота.  
 Кждето се явишъ,  
 донасяшъ красота.

Въ колибка и палатъ  
 кжде ли ти не бдишъ?  
 На беденъ и богатъ  
 сълзигъ ти сушишъ.

Родена въ други свѣтъ,  
 азъ виждамъ те предъ менъ,  
 съсъ образъ чистъ и святъ,  
 невинна като блънъ.

19. „ДНИТЪ леко ще минаватъ,  
 щомъ си съмоитъ криле.  
 Лесно грижи се забравятъ,  
 щомъ скръбъта си въ менъ прелъ.“

Помни каквото ти разказахъ,  
 че моя духъ съ любовъ твори.  
 Съ ржка ти слънцето показахъ  
 и въ тебъ зора се зазори.

Почувствай пулса ми че бие  
 и имай чисто ти сърце.  
 И свѣтлината ще надвие,  
 ще виждашъ моето лице.“







## ВЕЧНАТА УСМИВКА.

20. ИМА ЕДНА вътрешна усмивка въ естеството на човѣка, родена въ детинство, родена въ вечносттата.

Въ изпититѣ на живота ти трѣбва да запазишъ нейниятъ образъ.

Защото си пѣтникъ, замръквашъ и осѣмвашъ. До като слънцето свѣти, докато хиляди звезди блѣстятъ на небето, до като чувашъ тихия гласъ и пазишъ свещена тая усмивка — не бой се отъ нищо.

\* \* \*

21. ТОВА, което те притиска, остави го да тече, нека да гори върху свещения пламъкъ на живота.

И презъ дима ще видишъ оттаткъ великия образъ и ще чуешъ тихъ гласъ:

„Не си ти тоя, който гори и изгаря. Обърни внимание на ония малки капки злато, които въ голѣмия жаръ ще се отдѣлятъ въ своето божествено начало.

Има една връзка, която те свързва съ живота свѣтлина, съ извора на вечната любовъ. Свещената нишка, съ която си се спусналъ въ дълбочинитѣ на живота.

Отдѣли отъ себе си това, което гори и изгаря и се вслушай въ свещената пѣсенъ на великия жрецъ, твоя Учителъ, който ще те прекара презъ огънь, за да те пречисти“.

\* \* \*

\* \* \*

22. СПИ морето затихнало дълбоко и на повърхността му блестятъ въ тихата нощъ звездитѣ, отразени, скрити като че ли въ самата дълбочина.

Тая звезда, отразена въ водата — на кжде ще полетишъ ти за да я стигнешъ? Къмъ дълбинитѣ на морето, или къмъ небеснитѣ ширини? Не. Потърси я въ своята душа.

И въ буритѣ е сжщиятъ погледъ и кротката Му усмивка, както при дълбоката тишина и миръ, когато морето затихне и слуша—затихва сърцето, тогава оковитѣ падатъ, и душата поема дъхъ отъ вечността.

Велика тишина между морето и небето, сродна на човѣшката душа! Потъни въ себе си и слушай тихата приказка за звездитѣ.

Трѣбва съ детска радостъ и вѣра да преминавашъ презъ всѣка преграда и изпитъ. Надъ тебе е небето и излива щедро синия си цвѣтъ.

\* \* \*

23. КОГАТО облаци засѣнятъ твоето слънце, потопи се въ вълнитѣ на тихата тжга и очаквай съ свещенъ трепетъ да дойде любовта.

Съ свѣтлитѣ си крила тя ще те отнесе въ неземното си царство, отъ кждето сж дошли нежнитѣ цвѣтя и тихитѣ пѣсни.



\* \* \*

24. „ЕЛА. Ти си уморения пътникъ, търсилъ себе си въ дългъ път. Никой не може да те обича така, както ти искашъ.

Ела да превържа твоитѣ рани. Азъ съмъ изобилниятъ изворъ на душата. Доста си ме търсилъ отъвнка, уморенъ отъ сѣнката на незадоволения копнежъ. Ще те милувамъ както слънцето милува, и моитѣ ласки, препълнени съ животъ и сила, ще те възродятъ.

Ще разчистя твоя изворъ и ще ти повърна предишната радостъ“.

\* \* \*

25. НА КОГО се ти усмихна днеска, на кого възложи ти надежда? Проникна ли въ сърцето ти лъчътъ на радостта? Онази тиха радостъ, която възраства, дава потикъ, гласка човѣка къмъ великата целъ, запалва звездитѣ по неговото небе и пѣе вжтре — дълбоко въ душата?

Оттегли се въ тихото кѣтче на сърцето, за да се усминешъ надъ живия образъ, който се събужда въ душата — и го обгради съ мека свѣтина.

Обиколи и градината край тихото езеро на живота, та да видишъ кои цвѣтя сж цвѣнали днесъ, разтворени за утринна роса и слънце.

Новъ гладъ похлопа на твоята врата. Ти си поканенъ на днешната трапеза, за да събудишъ малката радостъ за тебъ опредѣлена, и днешниятъ залъкъ да бжде най-сладъкъ за тебе.

\* \* \*



\* \* \*

26. БЪЛОТО кокиче  
ни първо поздравява,  
че пролѣтъ изобилна  
съсъ слънце приближава.

На пролѣтъ свѣтлината  
живота освежава,  
на пролѣтъ въ топлината  
житото узрѣва.

Пролѣтъ въввѣ душитѣ  
на всички ще настане.  
Васъ, всички що тжжите,  
туй жито ще нахрани.

\* \* \*

27. О КОЛКО тѣй отдавна слънцето е грѣло,  
изпращало за всички обилна свѣтлина.  
Въ гърдитѣ ни съсъ радостъ сърцето е туптѣло,  
за младостъ, красота и свѣтла бжднина.

Вечъ пролѣтъ приближава за тия що гладуватъ  
и търсятъ нажалени живота въ тъмнина,  
презъ сънь тѣ вече тихий гласъ дочуватъ:  
— „Ще бжде миръ и радостъ, ще бжде свѣтлина!“

Ти щастие въввѣ себе си търси — съ любовь живеи  
и скърбитѣ преврѣщай съсъ вѣра и усмивка,  
звезда въввѣ пжтя ти тогава ще изгрѣи  
на хоризонта свѣтълъ, надъ тъмната покривка.

\* \* \*

\* \* \*

23. НЪЩО, всѣки дѣнь у насъ умира  
и всѣки дѣнь се раждатъ новитѣ мечти.  
Въвъ насъ живота мощенъ дѣнь и нощъ извира  
и къмъ свѣтлината на новата звезда лети.

Съ крилата на живота летиме къмъ брѣга.  
Ту близки, ту далечни нѣщата ни се виждатъ.  
Нощъ и утро въ нази всѣки дѣнь прииждатъ,  
и скръбъ и радостъ сж наши спжтници сега.

Плувеца въ бурното море брѣга съзрѣлъ,  
въздъхва и нататкъ лодката подкара.  
Плувецъ бжди въ морето на живота смѣлъ,  
застаналъ до греблата въвъ себе си съсъ вѣра.

\* \* \*

29. ЖИВѢЙ въвъ себе си увѣренъ  
къмъ върха свѣтълъ че вървишь,  
въ свѣта обширенъ безпредѣленъ,  
въ вълнитѣ своя Богъ крепишь.

Съсъ вѣра въвъ звездата нова  
огрѣла твоя небосклонъ,  
въ любовь, която е обнова,  
единственъ вѣренъ е законъ.

Излжчвай всѣкжде надежда,  
че слънце всѣкога те грѣй,  
къмъ тебъ вселената поглежда  
и Живий Богъ въвъ тебъ живѣй.

\* \* \*

\* \* \*

30. ТИ ВЕСЕЛЪ ме като дете направи,  
 обсипа ми съсъ звезденъ прахъ коситѣ,  
 и тъжното, напрашено душата ми забрави  
 понесена съ криле, крилетѣ на мечтитѣ.

Кжде ни твоя духъ зове, кажи,  
 и кой ще ни посрещне уморени?  
 Ти приказка ни за звездитѣ разкажи,  
 като дете приспи ни на майчини колѣни.

Кажи ни где е твоя свѣтълъ замъкъ  
 излѣнъ отъ свѣтлина, свѣтълъ чистъ и бѣлъ.  
 Сърца ни запали съсъ вѣчния си пламъкъ,  
 служители да бждемъ на твоя идеаль.

\* \* \*

31. ТИ ПОЗНА ли? Смисльъ има,  
 пжть, по който ще вървиме,  
 пжть единъ напредъ поима  
 чуденъ, веченъ, пжть безъ име.

Тоя пжть далечъ отива.  
 Новий пжть — сърце честито.  
 Въ него пжтника открива  
 всѣки день доброто скрито.

И въвъ всѣка тварь съзнава,  
 че работи духъ единенъ,  
 и въ душата си познава,  
 че крепи го Богъ Всесиленъ.

\* \* \*



\* \* \*

32. ПОЧИНИ отъ пѣтъ далечень,  
защото пѣтникъ си безъ спиртъ,  
ти духъ си царствено облечень,  
свѣта обхождащъ въ дължъ и ширъ.

Пѣтувашъ, учишъ ти следитѣ  
на тѣзи минали напредъ,  
живѣли съ вѣра въвъ душитѣ,  
любовъ оставили навредъ.

За насъ, въвъ пѣтя уморени  
тѣ носятъ огънь който грѣй.  
И тѣ, Великитѣ Смирени  
ни сочатъ пѣтя на къдей.

\* \* \*

33. ПО МОРЕ пѣтуваме открито  
надъ вълнитѣ всѣки да е будень,  
съ облаци небето е покрито,  
но ни чака брѣгъ желанъ и чудень.

Не ни трѣбватъ тежкитѣ огради,  
покрива имъ слънцето закрива.  
Ний, смирени, вечно ще сме млади,  
че душа ни новий свѣтъ открива.

Вечъ ни чакатъ слънчеви поляни,  
тамъ живѣятъ нашитѣ познати.  
Хижитѣ имъ въ слънце сж огряни,  
всички сж доволни и богати.

\* \* \*



\* \* \*

34. ДО КАТО човѣкъ се предъ Бога смирява,  
на своята трапеза Господь го зове.  
До когато слънце земята огрѣва,  
и на нея зрѣятъ чудни плодове,  
красивъ е живота, въ подвигъ те зове.

Излѣзъ на открито, погледни звездитѣ,  
взри се надалече въ синьото небе,  
и като мждреца — въ пѣтя на душитѣ  
ти прозри съ свещена мисълъ и сърце.

Пожелай на другитѣ подкрепа —  
пѣтници въ житейскитѣ вълни,  
да прозратъ смъртта и своята мжка слѣпа.  
И доволенъ пакъ по пѣтя отмини.

\* \* \*

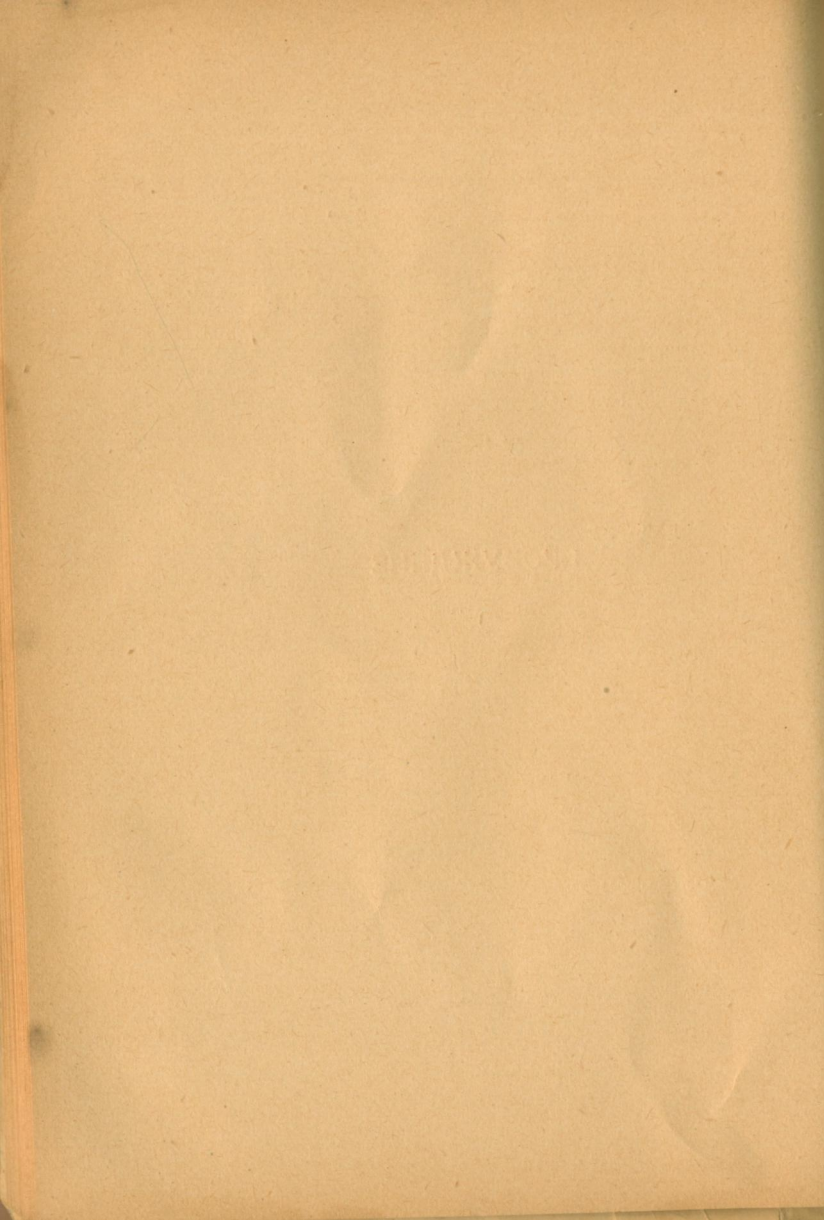
35. „НѢВГА обѣхъ и азъ катъ тебе,  
страдахъ падахъ въ стрѣмнината,  
по на върха ме изведе  
любовта и свѣтлината.

Днесъ съмъ свѣтълъ и обилень,  
ангелъ — синъ на свѣтлината,  
и отъ други свѣтъ обширенъ  
азъ помагамъ на душата.

Вий сте наши брата всички,  
връзка между Богъ и нази,  
въ тоя свѣтъ не сте самички,  
нашата любовъ Ви пази.“

\* \* \*





## ПРОБУЖДАНЕ

35. СЛЪНЦЕТО грѣе, небето е чисто, денътъ е тихъ и ясенъ. Наоколо блести снѣга и нѣкакви стѣпки отвеждатъ напредъ. Тишина и слънце.

Въ такъвъ великолепенъ день, въ височинитѣ на планината, като че ли за първи пѣтъ живѣешъ, за първи пѣтъ виждашъ небето толкова ясно и слушашъ като че ли тихичка пѣсенъ съ толкова изобилна радостъ.

Нали душата ти копнѣе за слънце? Ти си сега въ вечността. Нахрани се като гладния пѣтникъ отъ красотата на свѣтлия день и запиши въ албума на живота:

— „Небето е тихо и близко, изобиленъ е изворътъ на радостъта, както блѣсъка върху бѣлия снѣгъ подъ синята небесна ширина.“

Кѣде отвеждатъ тия стѣпки по снѣга? Не бързай вече да догонишъ тѣхния далеченъ край.

Свѣтътъ потъна отдолу като че ли подъ бѣлия снѣгъ и не сѣщашъ вече никакви прегради. Тогава, когато ти тежеше, слънцето е грѣяло тукъ изобилно и небето е било пакъ синьо, хубаво и ясно. За твоитѣ въздишки кой е билъ причина?

— Ти.

Но сега вече бурята затихна. Душата ти ще поеме свѣтлина и слънце и ще се сгуши пакъ смирено посрѣдъ стениѣ, за да ти покаже че има за какво да се живѣе. Съ слънце, съ свѣтлина е захраненъ нашия животъ.

Това слънце и тебъ ще изведе на височината по стѣпкитѣ върху бѣлия снѣгъ, при великата радостъ, изобилна като свѣтлината и мълчалива като планинската тишина.



\* \* \*

37. „ТРЪБВА“. Гласътъ на Великата Жертва. Тръбва да се откажешъ отъ всичко, защото не е твое.

Не е твой нито животътъ, нито любовта, нито мисълта. Тѣ сж великия даръ, съ който небето те е надарило.

Остави ги да текатъ свободно, и тогава ти ще тръгнешъ въ пътя на свободата — къмъ Бога. Въ Великата Жертва ще познаешъ какво си ти, какво е живота и ще се опрешъ върху подкрепата на Вечния, който има властъ надъ всичко.

И ти трѣбва да изпълнишъ Неговата воля.

\* \* \*

38. РОСАТА блести върху тревата. Тишина и слънце. Вечно зеленитѣ борове сж застанали неподвижно, като че ли се молятъ въ тоя свещенъ храмъ, на който свода е синьото небе, а ефирнитѣ му стени — далечнитѣ простори.

Отъ всѣкжде се носи къмъ тебе мощна струя — свѣтлина и свежъ въздухъ и те повдига къмъ нѣкакъвъ чуденъ миръ, прави те свободенъ.

Защо тжжишъ, сърдце? Привлечи съ цѣлото си естество тая детска радостъ, която се събужда при милувкитѣ на слънцето.

Детската простота не струва ли много повече отъ хилядитѣ богатства, които изпечени ти отнематъ слънцето и малкото щастие, което е всичко въ живота?

Мъничкото щастие, въ което Живата Природа, както слънцето въ росната капка сутринъ оглежда своя ликъ, и Богъ ти пришепва тихото си слово.

\* \* \*

\* \* \*

39. ТИ, ЧОВЪКЪТЪ, трѣбва да имашъ една свѣтла идея, за да превърнешъ преходнитѣ форми презъ които минавашъ, споредъ образа на една свещена красота.

Трѣбва най-напредъ да се вслушашъ и да чуешъ тихата пѣсенъ, която звучи победно надъ всички бури, надъ всички вопли.

Трѣбва да почувствуваешъ свѣтлата струя, която носи небесна храна за твоята душа.

Да разцѣвне твоята пролѣтъ и въ храма отъ цвѣтя да въведешъ Живия Богъ, Твореца на всѣко щастие, извора на живота и слънце, което озарява душата въ пѣтя къмъ върха.

\* \* \*

40. КОЙ ще ти даде незатихващия потикъ?

Любовта, която сама по себе си е всичко, прониква презъ всички прегради — когато вжтре въ тебе намѣри опора. Любовта, която превръща вжглена въ диамантъ.

Ако ти ѝ опредѣлишъ едно малко кѣтче въ сърцето си, тя ще те преобрази. Думитѣ ти ще звучатъ съ нейния гласъ, тя ще събори стенитѣ на твоя затворъ и ще те поведе мощно напредъ.

Тя може хиляди пѣти да те възкреси. Щомъ се допре и до най-малкото цвѣте, то изглежда живо, такова каквото Творецътъ го е създалъ.

Тя е тайната врата, презъ която ти ще минешъ по възхода на своя пѣтъ — къмъ свѣтлата зорница.

\* \* \*

\* \* \*

41. ОБИЛНО езеро излива  
 води си бистри въ планината,  
 шуми, съсъ пѣсень то разкрива  
 тържественъ химнъ въвъ тишината.

Тазъ пѣсень знаешъ ли каква е,  
 какво говори на душата?  
 Човѣкъ въ нея ще познае,  
 ще чуе химнъ на свободата.

Ще паднатъ всѣкакви окови,  
 мечтитѣ волни надделяватъ,  
 и свѣтлитѣ картини нови  
 на тиха радостъ засияватъ.

Забравяшъ, че си пѣтникъ моренъ,  
 товаръ че носишъ на земята  
 и ставашъ радостенъ, доволенъ  
 и миръ изпълва ти душата.

И казвашъ: „Въ тоя свѣтъ чудесенъ  
 животътъ колко е обиленъ.“  
 И въ тая радостъ, тая пѣсень  
 ти чувствашъ се и младъ и силенъ.

И тази пѣсень въ тишината  
 напомня съ звучитѣ безспирни,  
 за друго езеро въ душата,  
 за други върхове ефирни.



Кждето пѣснитѣ победни  
звучатъ надъ земнитѣ окови.  
Съсь погледъ щомъ отъ тамъ погледне  
човѣкъ добива сили нови.

Че тамъ е изворъ, тамъ е пѣсень,  
а тукъ е пжтъ по стрѣмнинитѣ,  
надъ тѣхъ е свѣтълъ върхъ надвесень,  
свѣтилникъ мощень на душитѣ.

Ела. Въвъ тихото смирение  
ще чуешъ химнъ на свободата,  
катъ пѣсень — свѣтло вдѣхновение  
надъ всички скърби на земята.

\* \* \*

42. ДЕТСКА радостъ въвъ очитѣ,  
дай ни детска простота —  
и на гължба очитѣ,  
дай ни тая чистота.

Протегни си Ти ржката,  
твоитѣ деца мълвимъ:  
— Дай ни топлина въ сърцата,  
да не можемъ да грѣшимъ.

Наша мощъ ще става трайна,  
Твойто име ний шептимъ.  
Любовъта Ти е безкрайна,  
ний въвъ нея се крепимъ.

\* \* \*



\* \* \*

43. НЕЖНОСТЪ, мекота когато  
окръжава чело̀вѣка,  
нѣщо ценно като злато  
придобива той полѣка.

Нежностъ въ наша кръвь привлича  
злато, скрито въввѣ лжчитѣ,  
и за щастие облича  
тукъ на хората душиѣ.

Тая сила отъ лжчитѣ,  
тази топлина въ сърцата  
е награда за душиѣ,  
що въздишатъ на земята.

\* \* \*

44. ПРЕЗЪ единъ слънчевъ день на пролѣтъта  
ще проникне въ душата ти тиха и свѣтла мечта,  
която идва като тиха пѣсень, като радостъ която  
разтваря душата за изобилието на цѣлия миръ.

Отъ тоя день ще престанешъ да чакашъ да  
почука нѣкой отвѣнка на дворнитѣ порти.

Ще насочишъ погледъ навжтре къмъ дълби-  
нитѣ на своето естество и съ години ще вървишъ  
напредъ къмъ Живото Слънце, което отвжтре съ-  
гражда това, което отвѣнка се разрушава.

\* \* \*

## ОБИЧАЙ СИНИТЪ ПРОСТОРИ.

\*  
\*  
\*

45. СВЪТЛИНАТА въвъ сърцата  
днеска нова радостъ внася  
и отъ слънцето, звездитѣ  
поздравъ радостенъ донася.

Да залюбишъ планинитѣ  
и въ доброто да привиквашъ,  
и на хората въ душитѣ  
съ чиста вѣра да прониквашъ.

И добро да пожелавашъ  
ти на свойтѣ братя — хора  
и съсъ пѣсни да възпѣвашъ  
и зората и простора.

Сутринь слънцето говори  
съ гласъ отвжтре на човѣка:  
„Ето синитѣ простори  
и безсмъртната пжтека.“

Иде вечно отъ звездитѣ  
даръ-живота изобилень —  
мждрость, скътана въ душитѣ,  
мждъръ шомъ си, ти си силенъ.

Не забравай планинитѣ,  
гдето тихъ вѣтрець повѣва,  
миръ на свобода въ горитѣ  
тамъ те съ своя царъ пленява.

Върха бѣль-гдѣ радостъ блика,  
 често погледъ тамъ отправяй,  
 благодарността велика  
 да подържашъ не забравяй.

Тихий гласъ въввѣ тебѣ запитва:  
 „Ти звездата си позна ли?  
 Тази сутринь въввѣ молитва  
 любовта МУ призова ли?“

\*

Свѣтъль върхъ-невинна младостъ,  
 най-желана на земята,  
 като пѣсенъ пълна съ рздостъ,  
 съ хиляди мечти богата.

Първи пжть въ мечти унесенъ  
 въ две очи които грѣятъ,  
 а задъ тѣхъ тжга и пѣсенъ  
 въ скрита мжка ще се слоятъ.

Съ влюбенъ погледъ ти надничашъ  
 въввѣ безкрайнитѣ простори,  
 щомъ ти истински обичашъ  
 любовта ще ти отвори.

Идва мощна и крилата  
 любовта въ мечти желана,  
 прозвучава въввѣ сърцата,  
 жива винаги остава.

Царь царува въвъ палати,  
 всичко царско му се струва  
 и трапезитъ — богати.  
 Кой за царство не блънува ?

Друго царство, друга радостъ —  
 тамъ на волность въ планината,  
 и неземна друга сладостъ —  
 съ слънце и просторъ богата.

Какъ свободно се живѣе  
 тукъ високо въ небесата,  
 и небето се синѣе,  
 волность внася въвъ сърцата.

Ето върхътъ пакъ на среща,  
 бѣлъ-въвъ приказка вълшебна,  
 пакъ душата ти усѣща  
 пѣсенъ че звучи победна.

Върха бѣлъ на планината,  
 гдето погледътъ се спира  
 (и катъ пѣсенъ въ тишината  
 радостъ и животъ извира.

Далечъ заглеждашъ се съ радостъ,  
 небето синьо е надъ тебе,  
 ти грижата забрави вече,  
 и късче хлѣбецъ вкусвашъ съ сладостъ.



Ела при извора, унесенъ  
 почивка царска да опиташъ,  
 и въ неговата тиха пѣсець  
 за щастieto да попиташъ.

Отъ изворъ тихъ, но не затихващъ,  
 неземно щастие извира,  
 край него тамъ душа пленена,  
 усмивка радостна намира.

Изправенъ надъ скали високи,  
 надъ тебъ небето се синѣе,  
 поглеждашъ въ всичкитѣ посоки  
 и слушашъ вѣтъра какъ вѣе.

Понѣкога въ горитѣ скиташъ  
 где нѣма никакви пжтеки,  
 какво е „Богъ“, „човѣкъ“ не питашъ  
 доволенъ, най-щастливъ отъ всѣки.

Нѣма радостъ по-красива  
 като тая въ планината,  
 като пѣсенъта бѣблива  
 на поточе въ тишината.

Въ мечти понѣкога забравяшъ  
 ти своята личностъ въ самотата  
 и погледъ нѣкъде отправяшъ  
 и вслушвашъ се въвъ тишината.

Че мина нѣкой ти се струва,  
 усмихнатъ като твоята радостъ,  
 че нѣкой тихо те милува  
 и пѣе за животъ и младостъ.

И нѣщо тихо ти говори,  
 за чуднитѣ страни далечни  
 съ езикъ на синитѣ простори —  
 за истини безсмъртни, вечни.

Мечти, въздишки и въпроси  
 въвъ живи форми се превръщатъ  
 и пѣсень къмто тебъ се носи  
 и съ нежностъ тихо те обгръщатъ.

Отъ тукъ се виждатъ долинитѣ,  
 кждето страдатъ и възпишатъ  
 и смѣтатъ тежки сждбинитѣ  
 и съ сълзитѣ романи пишатъ.

Съсъ малко въздухъ и надежда  
 нерадостно се тъй живѣе —  
 къмъ върха вѣрата отвежда,  
 любовъ сърцето щомъ съгрѣе.

Какъ малки отъ далечъ се виждатъ  
 хей тамъ издигнати палати.  
 За тѣзъ богатства си завиждатъ  
 тамъ братя бедни на богати.

Да. Нашият свѣтъ красивъ и малъкъ  
 смирение тука се нарича —  
 съсъ вѣра вкусвай всѣки залъкъ,  
 отгоре слънце доръ наднича.

\*

Тезъ книги вече остарѣха,  
 нѣщата въ тѣхъ оставатъ сжщи,  
 а други истини изгрѣха  
 на нашата душа присжщи.

Кждето мислишъ че е края,  
 начало ново тамъ захваща,  
 и то е пролѣтна омая,  
 която цѣлий свѣтъ обхваща.

Просторъ е синь и необятенъ  
 Тя, Истината непозната,  
 и книга, изворъ непонятенъ  
 и най-велика, най-богата.

И въ тебъ и твоитѣ копнежи  
 настѣпва тайнствена победа.  
 Предъ мисли бисерни и свежи  
 въ човѣка — личността отстѣпва.

Надъ всичкитѣ стени строени  
 небе високо се издига,  
 небе за всичкитѣ родени  
 духътъ на хората повдига.

Надъ нашитѣ надежди тука  
неземна вѣра се издига,  
съсъ скрита вѣтрешна сполука  
човѣкътъ себе си достига.

Човѣкъ доброто да посе  
къмъ новъ животъ за да привикне,  
дорде го слънцето огрѣе  
и почне вѣрата да никне.

И съ буденъ погледъ къмъ всемира —  
къмъ свѣтлината и звездитѣ,  
той радостъ всѣкога намира  
въ въздишкитѣ и въвъ сълзитѣ.

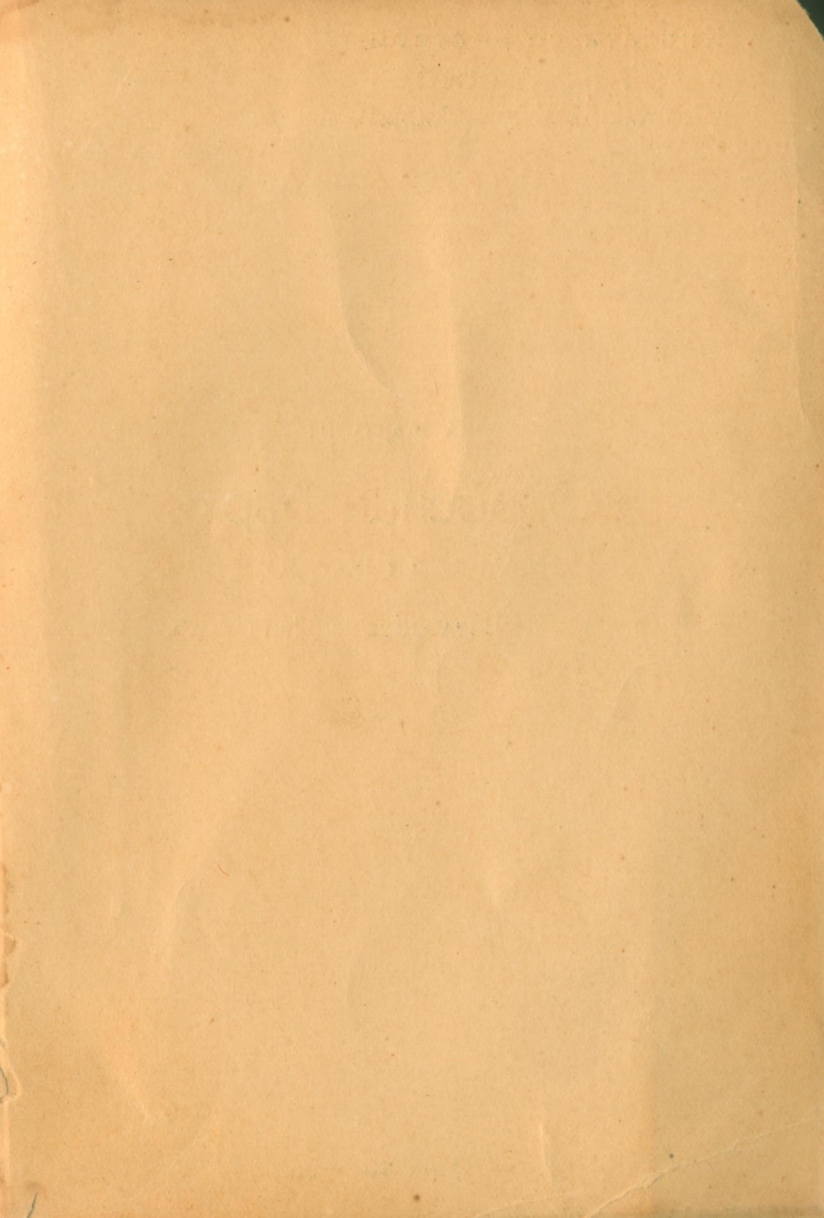
Отъ огъня свещенъ, родений,  
той нѣма нивга да загине,  
свѣта на вечнитѣ промѣни  
като пѣтникъ буденъ ще премине.

Пѣтчеката вѣрви извива  
къмъ върха бѣлъ надъ стрѣмнинитѣ.  
Смъртъта безсмъртниятъ надвива,  
рже протѣгналъ къмъ звездитѣ.

Бжди на идеала вѣренъ.  
Взната точна вечно мѣри,  
човѣкъ въвъ своя дѣлъ отмѣренъ  
заслуженото ще намѣри.







Книгата се доставя  
отъ Г. Капитановъ  
ул. Дѣбова № 3 — София

Сѣщо и:

Озарения възрхъ  
Поеми и стихотворения

— Еделвайсъ — Цена 7 лв.

Цена 10 лева